

1977

INVESTERINGEN

Ons pad ging niet over rozen. Doordat onze financiële middelen weggevallen waren, werd alles op z'n merites bekeken. Daar veel van de grond af aan opnieuw opgebouwd moest worden, rezen de schulden de pan uit. Toch waren de investeringen op lange duur noodzakelijk om nieuwe platen, cassettes en muziekboeken te maken. Maar nu met het accent op Nederlands! Bij de concert-evangelisatie werd die zomer het Kom Tezamen projekt afgesloten na 2 jaar bezig te zijn geweest. Deze groep mocht in die periode zo'n 27.000 mensen tot zegen zijn, liederen uit die reli-musical hebben sindsdien een vaste plaats verworven in diensten, samenkomsten en in repertoire van groepen. (Er zijn trouwens nog steeds groepen die het plaatselijk opvoeren.) En kleine semi-profgroep Sjofar draaide dat jaar ook voor Continental Sound. Natuurlijk kwamen New Hope en de Continental Singers weer. Voor hun slotconcert was zo'n belangstelling, dat er honderden mensen naar huis gestuurd moesten worden. In juni vond het Festival of Joy plaats in Ahoy.

1977 Negen USA-parallel tours. Vier naar Europa.

Continental Sound brengt het nationale gospelkoor Discipel (opvolger van Kom Tezamen) op de weg. Doelenconcert, Kom Tezamen, New Hope, Platenmaatschappij, muziekuitgaven, Festival of Joy (Ahoy), Watsons, Gospelgroepenboek, blad Sjofar.

Dat festival redde onze nek.

Financieel was alles in januari 1977 zo krap, dat Leen als laatste full-timer besloot zijn roeping op te geven, tenzij er binnen twee weken iets zou gebeuren. Eerst ging God heel duidelijk spreken over roeping en opdracht. Binnen de termijn stond Zr. Kneefel uit Californië op de stoep. Zij was door de Heer gezonden. Wij waren degenen die een grote actie moesten gaan organiseren. Zij betaalde gelijk met een cheque. Dit is een hele ontroerende tijd geweest.

Ongeveer 6500 mensen kwamen op dit massale evenement in Ahoy af. Met veel mensen mocht gebeden worden. Ook Merv & Merla Watson kwamen dit jaar weer. Van hun toernee verscheen een live album. Het jaar 1977 was voor ons vooral een periode van herwaardering en geestelijke groei. We kregen helaas nog een grote klap te verwerken, 'Oom Bram', de secretaris van de stichting, overleed. Weinigen weten hoeveel aan zijn stuwende kracht te danken was.

DISCIPEL EN VERDER

Eind '76 startte Leen met audities voor een nieuw koor. Zijn ideaal was een rondtrekkend koor en families, alles en iedereen mee. De eerste auditie kwam, er waren mensen uit het hele land. Mijn vader was ook aanwezig als pastoraal werker, hoewel hij erg ziek was. Leen deelde het plan van dat koor met mijn broer Nico en samen startten ze de repetitie week-enden op de Bron. Ook alle gezinnen waren erbij. Al die meereizende vrouwen, kinderen, etc, bleken toch niet geheel te integreren te zijn, dus bleven zij tenslotte thuis. Alle voorbereidingen liepen verder en in '77 ging de groep onder de naam Discipel van start.

Eind '76 konden we in onze wijk Ommoord opeens verhuizen naar een eensgezins-woning, dat gaf huiselijk wat meer lucht. Met mijn vader ging het steeds slechter en begin april '77 overleed hij. De laatste 2 weken hadden wij hem als familie verzorgd. Dat hielp om naar het afscheid toe te leven. Niet alleen voor ons als personen was het een groot gemis, maar ook voor het kantoor, daar hij ook daar veel werk verzette. Mijn vader leidde ook een bijbelstudiegroep in ons huis, die door Leen indertijd was begonnen met burens. Er kwamen ook medewerkers, kennissen. Leen vroeg mijn broer Nico of hij dit verder wilde leiden. Hieruit ontstond een huisgemeente, die later uitgroeide tot een grote evangelische gemeente. Eind '77 gingen we met elkaar op vakantie naar Zwitserland n.l. Discipel, de bijbelstudie-groep, gezinnen, alles ging mee. Het was een leuke, frisse, rumoerige nieuwe tijd. De groeiende support vanuit die huisgemeente was als balsem op onze ziel. Maar ook alle belevenissen van Discipel hielden je overeind. Discipel was op zichzelf ook al zo'n geloofsavontuur. Uit al hun verhalen, haal ik er een. De dagleiding van Discipel was dus bij Leen, Nico en Rob Werner. Ieder week-end reizen met auto's en een mercedesbus voor de apparatuur was eigenlijk niet verantwoord. We hadden met de Continentals altijd bussen, dus waarom zou Discipel ook niet met een bus kunnen rijden? Op basis van al die

week-enden zou dat financieel toch wel mogelijk moeten zijn?
Het werd uitgerekend en het kon. Zelfs was mijn broer bereid een hypotheek op zijn huis te nemen om het mogelijk te maken. (De bank wilde niets meer lenen). Hier en daar wat instanties gebeld en het plaatje zei, dat het zou gaan. Via via kwamen wij bij een busbouwer terecht en daar werd een Daf-bus uit '69 gekocht (Deze heeft trouwens tot '89 bij ons dienst gedaan, zo goed was hij). Rob Werner reed de bus naar Rotterdam en daar stond hij dan voor de kantoorflat. Wat nu. Er bleken nog wat papieren met zegels nodig te zijn. Wat een gezegende onwetendheid. Leen belde toen de rijksverkeersinspektie op. Op de mededeling dat wij een bus hadden en blijkbaar nog nooit van een busvergunning gehoord hadden, ging de ambtenaar aan de andere kant van de telefoon haast gillend van het lachen van zijn stoel. Hij vertelde dat we nooit een vergunning zouden krijgen, daar we geen busbedrijf waren en er werden helemaal geen nieuwe vergunningen meer uitgegeven, daar er een overcapaciteit was...Maar we moesten bij hem maar alle papieren en aanvragen indienen. Zeker is, dat als we van te voren geweten hadden, wat een problemen we toen mee zouden maken, we nooit een bus gekocht zouden hebben. Er is toen toch echt een wonder gebeurd, want we kregen de busvergunning en later zelfs ook een internationale vergunning en ook een tweede vergunning, toen er in '86 een veel grotere bus gekocht werd. Volgens de redelijkheid iets, wat niet mogelijk kon zijn.